

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Strasser Tibor pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Tuska Éva ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. május 20. napján meghozott, 19.P.27.324/2004/10. számú ítélete ellen az I. rendű felperes részéről 11. és 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.000 (tizenkétezer) forint fellebbezési költséget.

Az I. rendű felperest képviselő dr. Strasser Tibor pártfogó ügyvéd (címe) pártfogó ügyvédi munkadíját 6.000 (hatezer) forint + 1.200 (ezerkettőszáz) forint áfa összegben állapítja meg.

A pártfogó ügyvéd munkadíját és a 24.000 (huszonnégyezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperesek kereseti kérelmükben annak megállapítását kérték, hogy az I. rendű alperes által sugárzott ... II. rendű alperes által vezetett „...” című műsor ...-i adásában elhangzottakkal az alperesek megsértették jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogukat. A jogsértés miatt elégtétel adására és 2.500.000-2.500.000 forint és kamatai megfizetésére kérték kötelezni az alpereseket.

Az eljárás során az I. rendű felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét 400.000 forintra leszállította.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy egy valós élethelyzet bemutatása során elhangzott véleménynyilvánításról van szó.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I-II. rendű alperesek azzal, hogy az I. rendű felperest az I. rendű alperes által sugárzott és a II. rendű alperes által vezetett „...” című műsor ...-i adásában szélhámosságokat, sumáságokat elkövető kompánia tagjaként nevezték meg, mint aki elkerülendő személy, megsértették az I. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy elégtétel adásaként a megállapított jogsértésért az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül magánlevélben fejezzék ki sajnálkozásukat az I. rendű felperesnek. Ezt meghaladóan az I. rendű felperes keresetét elutasította. A II. rendű felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította.

Az I. rendű felperest 100.000 forint, a II. rendű felperest 125.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az I-II. rendű alperesek javára 15 napon belül. A le nem rótt kereseti illetékből a II. rendű felperest 150.000 forint megfizetésére kötelezte a Magyar Állam javára, külön felhívásra, míg a további 150.000 forint illetéket a Magyar Állam viseli az I. rendű felperes és az I. rendű alperes illetékmentessége folytán.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a II. rendű felperes keresetét amiatt utasította el érdemi vizsgálat nélkül, mert a perben nyilatkozatot egyáltalán nem tett, személyes meghallgatáson, illetve a későbbiek során a tárgyalásokon szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Nem határozta meg pontosan, hogy mely kitételeket kifogásol és miért, és nem bizonyította, hogy a közléssel összefüggésben kár vagy hátrány érte volna.

Ugyanakkor az I. rendű felperes keresetét részben alaposnak ítélte. Megállapította, hogy a riport befejező részében őt név szerint megemlézték, mint egy „szélhámos kompánia” tagját, másokkal együtt őt a hiszékenység vámszedőinek nevezték. Az alperesek ugyanakkor az I. rendű felperes konkrét cselekvősege tárgyában érdemi bizonyítást nem ajánlottak fel. Nem bizonyították azt, hogy az I. rendű felperessel szemben bármikor érdemben büntetőeljárás folyamatban lett volna, őt érdemben bűncselekmény elkövetésével meggyanúsították vagy megvádolták volna. Ilyen körülmények között azzal, hogy őt érdemi bizonyíték nélkül az alperesek szélhámosnak nevezték illetve tartalmilag bűncselekmény elkövetésével gyanúsították, megsértették az I. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait, ezért a jogsértést a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megállapította.

Az elégtételadás iránti igényt is megalapozottnak találta, azonban az eltelt időre tekintettel magánlevélben kötelezte a sajnálkozásuk kifejezésére az alpereseket.

A nem vagyoni kártérítési igény körében kifejtette, hogy a jogsértés tárgyi súlya nem olyan jelentős, hogy az minden további bizonyítás nélkül kártérítés megfizetésére adna alapot. Az I. rendű felperes tényleges következményt nem tudott felhozni a riporttal kapcsolatban, arra nézve konkrét bizonyítást nem ajánlott fel. Nem lehet köztudomású tényekről beszélni a felperest eshetőlegesen ért károk tekintetében.

Mivel a kár felmerülte nem nyert bizonyítást, ezért ezt az igényt teljes mértékben elutasította.

A perköltségről a Pp. 86. § (3) bekezdése és 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. rendű felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását és az alperesek nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte a kereseti kérelmének megfelelően.

Előadta, hogy nyilvánvalóan azok számára, akik ismerték vagy felismerhették a személye negatív beállításba került a jogsértő közlések után. Az a tény, hogy az alperesi tv társaság műsora elfogadhatatlannak állította be az I. rendű felperes személyét, problémákat okozott számára, hiszen emiatt nem tudta, hogy akik látták a műsort, mennyiben ítélik és a történetek miatt hogyan viszonyulnak hozzá. Ettől tartott az I. rendű felperes, ami nagyon megviselte. Ez a helyzet és ennek tudatosulása miatt jelentkezett kellemetlensége megalapozza az okozati összefüggést, amely alapján a nem vagyoni kártérítési igény jogos az alperesekkel szemben, annak összecszerűsége pedig nem eltúlzott, azt a bíróság mérlegelés alapján megállapíthatja.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. Ebben a körben eljárva megállapította, hogy az I. rendű felperes fellebbezése nem alapos.

Az I. rendű felperes fellebbezésében az alperesek nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte a velük szemben megállapított személyiségi jogsértés miatt.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja akként rendelkezik, hogy akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

Ennek megfelelően a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesi jogellenes magatartással okozati összefüggésben olyan hátrány érte, amely nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható.

A Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján a bíróság az általa köztudomásúnak ismert tényeket valószínűsítheti. Ugyanez áll azokra a tényekre is, amelyekről a bíróságnak hivatalos tudomása van.

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható volt, hogy az I. rendű felperes az elsőfokú eljárás során nem adott elő olyan tény, körülményt, amely szerint a perbeli műsorral okozati összefüggésben bármilyen hátrányt szenvedett volna. Erre vonatkozóan bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy megállapított jogsértés nem olyan súlyú, ami a felperes hátrányait köztudomású tényként figyelembe vehetővé tenné. A fellebbezésben az I. rendű felperes által hivatkozott indokok sem alapozzák meg az alperesek nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el az I. rendű felperes minden alapot nélkülöző nem vagyoni kártérítési igényét.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14.§-ára és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára, valamint a 7/2002.(III.30.) IM rendelet 5.§-ában foglaltakra.

Budapest, 2009. március 31.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. . Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelével:
tisztviselő